

Arrest

nr. 236 266 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 december 2017 als minderjarige samen met zijn vader een aanvraag in tot afgifte van een visum type D met het oog op een gezinshereniging met zijn Belgische stiefmoeder.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 september 2018 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een visum type D.

1.3. Op 26 maart 2019 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 18 maart 2024.

1.4. Verzoeker werd er, via een op 18 november 2019 gedateerd schrijven, van in kennis gesteld dat verweerder overwoog om, met toepassing van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een einde te stellen aan zijn verblijf en werd uitgenodigd om bewijzen over te leggen die verweerder ertoe zouden kunnen brengen om hem tot een verder verblijf toe te laten.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 19 december 2019 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 15 januari 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van

Naam: [K.K.]

Voorna(a)m(en): [C.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische stiefmoeder, [M.M.] [...] na afgifte van de bijlage 15 van op 01.03.2019 Het verblijfsrecht werd, middels afgifte van de F-kaart erkend op 26.03.2019. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn Belgische stiefmoeder. Officieel is hij slechts gezamenlijk met haar gevestigd geweest van 01.03.2019 tot 08.07.2019. In realiteit blijkt hij reeds niet meer gezamenlijk gevestigd te zijn sinds 01.06.2019

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 18.11.2019 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 27.11.2019. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

-F-kaart afgeleverd op 26.03.2019 met geldigheid tot 18.03.2024

-Contract inburgering dd 18.04.2019, lesrooster cursus Maatschappelijke Oriëntatie

-Brief dd. 12.08.2019 mbt aansluiting bij CM en de betaling die betrokkene hiervoor moet in orde brengen

-Attestation scolaire 2019 -2020 van het Athénée Royal d'Enghien waaruit blijkt dat betrokkene school loopt

-Adviesfiche OKAN schooljaar 2018 - 2019 en bijbehorend rapporten (taalrapport, rapport 5, derde trimester, attituderapport 3

-Inschrijvingsformulier dd. 27.08.2019 bij KISP Volwassenenonderwijs voor NT2 - richtgraad 1

-Aanwezigheidsformulier cursist voor het OCMW voor de maanden september tot november 2019. Van welke cursus dit is, en met wel[k] doel dergelijke formulieren dienen bijgehouden te worden voor het OCMW is niet duidelijk; attest OCMW Geraardsbergen dd. 11.12.2019 op naam van betrokkene met betrekking tot het leefloon dat hij de afgelopen 6 maanden kreeg; Sociaal onderzoek, besproken op de zitting van het BCS dd. 23.05.2019, met oog op eerste toekenning leefloon -25 jarige, opstart intensief budgetbeheer, toekenning huurwaarborg, toekenning tussenkomst uit het energiefonds voor energiebesparende maatregelen (installatiepremie voor aankoop koelkast). De mondelinge steunaanvraag van betrokkene dateert van 24.04.2019.

Voor wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing Er is slechts gezamenlijke vestiging geweest met referentiepersoon van 01.03.2019 tot 01.06.2019. Vanaf 01.06.2019 immers kon betrokkene met behulp van het OCMW in een eigen appartement trekken. Er kan dus geenszins gesteld worden dat betrokkene aan voormelde uitzonderingsvoorwaarde voldoet gelet er duidelijk geen sprake is van minstens 3 jaar gezamenlijk vestiging met referentiepersoon waarvan één in het Rijk. Bij gebrek aan minderjarige kinderen van betrokkene zijn ook de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° niet van toepassing. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Voor zover het sociaal onderzoek van het OCMW in dit kader zou worden voorgelegd, daarin wordt de gezinssituatie van betrokkene inderdaad besproken. Uit dit verslag blijkt dat de gezinshereniging, waar betrokkene voor naar België is gereisd, zijn vader en zussen achternagaaend, geen succesverhaal is gebleken: het samenwonen bleek voor het gezin toch niet te lopen zoals zij voor ogen hadden bij hun aanvraag gezinshereniging. Het gezin was samen met referentiepersoon niet gelukkig, zo blijkt uit het verslag van het OCMW, en de relatie tussen de vader van betrokkene en referentiepersoon is dientengevolg op de klippen gelopen. Dit is zeker een spijtig gebeuren en de omstandigheden zijn niet evident, zeker voor een jong persoon die nog aan het begin van zijn volwassen leven staat. Echter maakt dit geen schrijnende situatie uit die tot het behoud van het verblijfsrecht kan leiden. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie. Ook aan de cumulatieve voorwaarde zoals voorzien in art. 42quater, §4, laatste lid tot slot, blijkt betrokkene niet te voldoen. Hij toont immers niet aan tewerkgesteld te zijn of zelfstandige te zijn in België, of over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en zijn familieleden, om zo te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het soc[ia]le bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, betrokkene blijkt reeds sinds april 2019 leefloon te ontvangen, allerhande andere vormen van steun te genieten van het OCMW alsook intensief begeleid te worden door hen.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Uit het Sociaal onderzoek n.a.v. op de zitting van het BCS dd. 23.05.2019 blijkt verder ook dat er geen medische problematiek is op naam van betrokkene. Wat de economische integratie betreft, dient opgemerkt te worden dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit enige economische integratie blijkt in het Rijk. Wel integendeel, sinds april 2019 wordt betrokkene intensief ondersteund door het OCMW, zowel financieel als materieel. Voor wat betreft de duur van zijn verblijf in België betreft, deze is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 01.03.2019, bijlage 15) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine. Hij is er immers opgegroeid, heeft er school gelopen en 18 jaar verbleven. Voor wat de sociale en culturele integratie betreft werd een adviesfiche OKAN schooljaar 2018 - 2019 en bijbehorende rapporten voorgelegd, een inburgeringscontract dd. 18.04.2019 en een lesrooster cursus Maatschappelijke Oriëntatie, een inschrijvingsformulier dd. 27.08.2019 bij KISP Volwassenenonderwijs voor NT2 -richtgraad 1 en brief dd. 12.08.2019 met betrekking tot aansluiting bij CM. Echter dient opgemerkt te worden dat deze cursussen (inburgeringscursus en taallessen) en het hebben van een ziektekostenverzekering verplicht zijn. Het kennen van de regiotaal alsook van de plaatselijke cultuur en gebruiken is voorts ook nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Verder wordt er ook nog een attestation scolaire 2019 -2020 voorgelegd van het Athénée Royal d'Enghien waaruit blijkt dat betrokkene school loopt. Het is goed dat betrokkene zijn secundair onderwijs wil afwerken en dat hij hier in de enkele maanden dat hij in België heeft verbleven, meteen werk van heeft gemaakt. Hij volgt hier in België dezelfde richting als hij deed in Congo, namelijk een algemene opleiding Latijn. Niets belet betrokkene om zijn scholing terug verder te zetten in het land van herkomst. Gelet hij ook in Congo school liep en zeer kortstondig verblijf had in België, is het redelijk te stellen dat hij in het land van herkomst dus ook nog een vriendenkring en een sociaal netwerk heeft. Uit het sociaal verslag en het dossier van betrokkenes vader blijkt dat de moeder van betrokkene is overleden. Een overlijden is absoluut een harde noot om kraken, een gebeuren dat niemand wordt toegewenst. Echter houdt een overlijden niet in dat er samen met het overlijden geen bindingen meer zouden bestaan met het land van herkomst, noch dat er geen vrienden of andere familieleden meer in het land van herkomst zouden wonen en betrokkene er, indien gewenst samen met zijn vader en zussen, er dus niet op een sociaal netwerk zou kunnen terugvallen. Dat hij nog familie heeft in het land van herkomst, wordt bovendien bevestigd in het voorgelegde sociaal verslag. Referentiepersoon was immers een oude kennis van de familie in Congo. Daarenboven heeft betrokkene de Congolese nationaliteit. Net zoals bij zijn vader en zussen, mag er verwacht worden dat ook betrokkene nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit

draagt en hetwelke hij nog maar sinds enkele maanden heeft verlaten. Het geheel van het dossier doet besluiten dat de eventuele banden met België in elk geval geenszins kunnen opwegen tegen zijn banden met het land van herkomst. Betrokkene toont bijgevolg met de voorgelegde stukken niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of een dermate grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een beletsel vormt voor het nemen van deze beslissing. Wel integendeel, uit het dossier en uit de voorgelegde attesten van het OCMW dd. 11.12.2019, de aanwezigheidsformulieren (doel van de formulieren is niet geheel duidelijk) en het sociaal onderzoek dat werd besproken op de zitting van het BCS dd. 23.05.2019, blijkt dat betrokkene na amper een maand na toekenning van het verblijfsrecht reeds intensief begeleid alsook financieel en materieel ondersteund wordt door het OCMW van Geraardsbergen. Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk als een bewijs van enige integratie in het Rijk worden aanschouwd. Anderzijds wijst het volledig moeten terugvallen op het OCMW er eveneens op dat betrokkene nog geen sociaal netwerk heeft opgebouwd en dat er aldus nog geen sociale banden zijn die het nemen van deze beslissing in de weg kunnen staan. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene wel degelijk gemotiveerd is om zijn secundair diploma te behalen en de taal te leren. Echter, deze leergierigheid, het genoten onderwijs, en de vaardigheden die hij middels de begeleiding van het OCMW heeft opgedaan, kunnen eveneens een meerwaarde vormen voor zijn functioneren in het land van herkomst. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat betrokkene amper drie maanden heeft samengewoond met referentiepersoon en hij na amper een maand na toekenning van het verblijfsrecht zich reeds diende te wenden tot het OCMW. De sfeer binnen het gezin zat niet goed, de gezinshereniging met referentiepersoon bleek reeds gauw achterhaald te zijn. Er is heden geen sprake meer van een familiale cel. Dit wordt ook nergens betwist door betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon wonen sinds 01.06.2019 niet meer op het zelfde adres. Sinds 27.08.2019 woont betrokkene samen met zijn vader en twee zussen, allen van Congolese nationaliteit. De echtscheidingsprocedure tussen betrokkenes vader en referentiepersoon zou inmiddels ingezet zijn en het verblijfsrecht van betrokkenes vader en zussen is inmiddels reeds beëindigd. Dat de gezinshereniging in zijn geheel niet goed is uitgedraaid, is zonder meer een spijtig gebeuren. Betrokkene is heden echter wel terug herenigd met het Congolese gezin waartoe hij behoort. Geen van hen echter heeft heden het verblijfsrecht. Het staat hen vrij hun gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten alwaar zij legaal kunnen binnenkomen. Zoals eerder gesteld, zijn de omstandigheden niet evident. Het is daarom misschien zelfs een verademing voor betrokkene om terug naar land van herkomst te kunnen gaan, zonder taalachterstand en cultuurverschillen, en aldaar zijn leven verder uit te bouwen, zoals hij deed voor betrokkenes vader een relatie aanknoopte met mevrouw en besloot met zijn gezin te verhuizen. Betrokkene liep er school en er zijn geen indicaties in het dossier waaruit zou moeten blijken dat het gezin het niet goed zou gehad hebben in het land van herkomst, in de nabijheid van vrienden en familie. Voorts is er nergens in het dossier of in de stukken die hij heeft voorgelegd enige blijk van een relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van minderjarige kinderen.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het verbod op willekeur, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het

Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de onderzoeksplicht die is vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van fair play, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“IV.1. WEL DEGELIJK SPRAKE VAN UITZONDERLIJKE OMSTANDIGHEDEN

Art. 42 quater § 1 derde lid Vw. bepaalt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De verzoeker heeft in zijn brief aan verweerster de situatie toegelicht.

De verzoeker:

- heeft een inburgeringstraject gevolgd (stuk 15).*
- is op heden nog steeds schoolgaand (stuk 16)*
- heeft maatschappelijke oriëntatie gevolgd.*
- Leeft gedeeltelijk van de inkomsten van zijn vader, welke interiminkomsten heeft (stuk 9-14)*
- Zorgt voor de andere minderjarige kinderen van zijn vader (stuk 4).*

Er zijn in die zin voldoende elementen die aantonen dat verzoeker wel degelijk geïntegreerd is in België.

De verzoeker legde deze bewijsstukken voor middels een aangetekend brief. In haar bestreden beslissing vermeldt verweerster ook dat zij deze stukken heeft ontvangen. Echter blijkt dat zij in feite de voorgelegde [stukken] grotendeels negeert, maakt zich er gemakkelijk van af en stelt dat er geen specifieke redenen zijn waarom verzoeker in België zou moeten wonen en dat het thuisland ook dergelijke mogelijkheden voorlegt.

Verzoeker vroeg mede in het kader van art. 8 EVRM hiermee rekening te houden.

De verweerster oordeelde in haar bestreden beslissing dat er niet afdoende is bewezen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Echter worden de verkeerde conclusies getrokken.

Er is in die zin sprake van een inbreuk op het motiveringsbeginsel.

Verzoeker legde voor dat zijn moeder reeds overleden is en dat hij geen andere familieleden in het thuisland heeft (stuk 8). Verweerster stelt dat dit niet voldoende aantoont dat er geen bindingen met het thuisland meer zijn. Zij stelt dat er vast wel bindingen zijn van verzoeker met het thuisland.

Er wordt dus op heden een negatief bewijs gevraagd van verzoeker om aan te tonen dat hij géén banden heeft met het thuisland.

Echter is het onmogelijk voor verzoeker om aan te tonen dat er géén bindingen meer zijn met het thuisland. De enige persoon, waarmee verzoeker een band had is overleden (stuk 8). Andere familieleden uit het thuisland zijn ook overleden. De overige familieleden bevinden zich legaal in België, zijnde de vader van verzoeker en de andere kinderen.

Er kan geen negatief bewijs gevraagd worden van verzoeker. Dit is een inbreuk op het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en fair-playbeginsel.

Bovendien wordt gemeld dat de familie zou kunnen terugkeren naar Congo. Echter dit is een inbreuk op de motiveringsplicht. De vader van verzoeker, zijnde [M.] heeft inderdaad ook bericht gekregen dat zijn recht op verblijf werd geweigerd. Hij heeft echter beroep aangetekend (stuk 21). Het dossier komt voor ter zitting op 17.02.2020. het beroep werd reeds aangetekend in december 2019. De verweerster kan aldus niet beslissen of voorhouden dat verzoeker het land dient te verlaten met zijn vader [M.],

aangezien deze nog steeds betrokken is in procedure voor de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen. Wat betreft de overige kinderen volgen deze ook nog les in het onderwijs. Oordelen dat verzoeker dient terug te keren naar het thuisland, houdt in werkelijkheid in dat het gezin uit elkaar gerukt zou worden, wat een inbreuk is op art. 8 EVRM, eveneens art. 3 kinderrechtenverdrag. Oordelen dat verzoeker ook het land dient te verlaten, zou ervoor zorgen dat de minderjarige kinderen abrupt het lopende schooljaar zouden moeten staken, wat allerminst in hun belang kan worden genoemd.

Er is dus duidelijk onvoldoende onderzoek geweest, waardoor er opnieuw sprake is van een inbreuk op de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Indien verweerster een correcte controle had uitgevoerd, was zij te weten gekomen dat de belangen van het kind geenszins gerespecteerd worden bij een terugkeer en dat art. 8 EVRM geschonden is. Echter blijkt uit de bestreden beslissing weinig sprake te zijn van de minderjarige kinderen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt aldus niet dat bij het beoordelen van het bestaan van de ingeroepen gezinsbanden rekening werd gehouden met alle relevante factoren en omstandigheden eigen aan de zaak, waardoor een schending van de motiveringsplicht dient te worden vastgesteld.

Veel elementen worden ook afgewimpeld als zijnde onvoldoende, terwijl dit wel degelijk aantoont dat verzoeker het nodige deed ter integratie.

Zo wordt het feit dat hij Nederlandse lessen, maatschappelijke oriëntatie en een inburgeringscursus volgde amper in overweging genomen. Er is sprake van een inbreuk op het rechtszekerheidsbeginsel als verzoeker geen rechten of elementen mag putten uit een integratietraject, ook al wordt dit hem opgelegd.

IV.2. GEEN REKENING GEHOUDEN MET ART. 42QUATER §4 ° 4 Vw

Art. 42QUATER §4 °4 VW bepaalt:

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

Het lijkt alsof de verweerster blijkt te beseffen dat het om een moeilijke situatie gaat, maar durft in feite het woord "schrijnend" niet te gebruiken.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn vader en broers/zussen gevolgd is naar België, aangezien zijn vader huwde met [M.] en zich bij haar wou aansluiten. Door een dispuut tussen [M.] en [M.] is deze relatie op de klippen gelopen. Een van de redenen blijkt het feit te zijn dat [M.] weigerde verzoeker op te nemen in haar woning.

Verzoeker heeft tijdens zijn legaal verblijf zich geïntegreerd (lessen Nederlands, inburgering, maatschappelijke oriëntatie) én zijn jobkansen verhoogd (bezig zijn middelbaar onderwijs af te ronden). Compleet buiten zijn fout om is de relatie met de referentiepersoon beëindigd en meer dan een halfjaar nadat verzoeker met medeweten van verweerster al niet meer samenwoont met de referentiepersoon, besluit verweerster alsnog om het legaal verblijf van verzoeker te beëindigen.

Er is in die zin dan ook zeker sprake van een inbreuk op het vertrouwensbeginsel. En het zorgvuldigheidsbeginsel.

IV. 3. VERZOEKER IS WEL ZELFVOORZIENEND

Er wordt door verweerster in het nadeel van verzoeker gemeld in de bestreden beslissing dat verzoeker een opleg leefloon geniet met een gezin ten laste.

Echter wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker voltijds zijn middelbaar onderwijs volgt en dus in feite niet in de mogelijkheid verkeert om te werken.

Zijn vader, die plotsklaps op zichzelf was aangewezen, werkte intussen wel via interimcontracten (stuk 9 en 14).

Deze heeft dus op relatief korte tijd werk gevonden. Het leefloon is enkel aanvullend.

De inkomsten worden steeds groter en [M.] is in afwachting van een vast contract, wat door de bestreden beslissing tegen [M.] dus wordt tenietgedaan."

3.2.1. De Raad merkt op dat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°

het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;
en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Allereerst dient te worden gesteld dat verzoeker niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de Belgische referentiepersoon, zijn stiefmoeder, in functie van wie hij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten en dat hij zich bevindt in een situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt voor dat verweerder niet of onvoldoende rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet om de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking te nemen. Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing leert evenwel dat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft geduid dat verzoeker geen bewijsstukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat er een leeftijdsgebonden probleem bestaat dat zou kunnen verhinderen dat zijn verblijf in België wordt beëindigd, dat uit een stuk blijkt dat er geen medische problematiek speelt, dat de aangebrachte documenten aantonen dat verzoeker wordt gesteund door het OCMW en dus niet kan worden gesteld dat er sprake is van een economische integratie en dat, aangezien verzoeker werd geboren in Congo en er naar school ging, er mag worden aangenomen dat hij nog sterke bindingen heeft met dat land en dat hij er beschikt over een vriendenkring en een sociaal netwerk. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat verzoeker geen gezinsleven meer heeft met zijn stiefmoeder, dat het verblijfsrecht van zijn vader en twee zussen ook werd beëindigd en dat hij zijn gezinsleven in zijn land van herkomst of elders kan verderzetten.

Verzoeker stelt ook verkeerdelijk dat hem wordt gevraagd een negatief bewijs aan te brengen betreffende het al dan niet bestaan van banden met zijn land van herkomst. Verweerder heeft uit de vaststelling dat verzoeker – die op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen net twintig jaar was geworden – in Congo werd geboren, achttien jaar onafgebroken in dat land verbleef en er zijn scholing kreeg op een redelijke wijze geconcludeerd dat kan worden aangenomen dat verzoeker nog banden heeft met zijn land van herkomst. Nergens kan worden gelezen dat wordt gevraagd om een negatief bewijs te leveren. Het feit dat de moeder van verzoeker is overleden – een gegeven waarmee verweerder rekening hield – impliceert niet dat moet worden aangenomen dat verzoeker geen sociaal netwerk meer heeft in zijn land van herkomst. Verweerder heeft ook gewezen op het feit dat het recht op verblijf van verzoekers vader en zijn twee zussen werd beëindigd en verzoeker desgewenst met deze personen in zijn land van herkomst kan samenleven. Verzoekers toelichting dat ook een beroep werd ingesteld tegen de beslissing waarbij het verblijf van zijn vader werd beëindigd laat de Raad niet toe te concluderen dat de in casu aangevochten beslissing door enig gebrek is aangetast. Zolang een bestuurlijke beslissing niet werd vernietigd, dient zij immers te worden geacht overeenkomstig de wet te zijn genomen (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Het door verzoekers vader ingestelde beroep werd bovendien bij arrest nr. 235 528 van 23 april 2020 door de Raad verworpen. Aangezien verweerder zowel wat betreft verzoeker als zijn vader en zijn twee minderjarige zussen een beslissing tot beëindiging van het verblijf heeft genomen, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat zijn gezin uit elkaar wordt gerukt. Verzoekers toelichting dat zijn twee zussen nog naar school gaan doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De toelichting van verzoeker dat hij pogingen deed om zich te integreren en dat hij bewijzen overmaakte om aan te tonen dat hij Nederlandse lessen, een cursus maatschappelijke integratie en een inburgeringscursus volgde laat de Raad evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing kaduuk is. Verweerder heeft deze bewijsstukken bij zijn afweging betrokken en heeft geoordeeld dat op basis van de aangebrachte stukken niet kan worden vastgesteld dat verzoeker bijzonder geïntegreerd is of dat zijn integratiepogingen van die aard zijn dat zij een hinderpaal zouden vormen om de bestreden beslissing te nemen. Verweerder heeft hierbij niet enkel aangegeven dat het volgen van bepaalde cursussen een verplicht karakter heeft, maar ook dat verzoeker intensief begeleid en ondersteund

diende te worden en hieruit geen verregaande integratie blijkt. Er dient tevens te worden benadrukt dat artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet verweerder weliswaar verplicht om bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf de sociale en culturele integratie in het Rijk van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen, doch dat dit niet betekent dat indien er enige integratie zou zijn dit automatisch impliceert dat een dergelijke beslissing niet kan worden genomen. Het komt aan verweerder toe een afweging te maken en verzoeker bewijst niet dat verweerder dit op een incorrecte of kennelijk onredelijke wijze heeft gedaan.

Daarnaast wijst verzoeker er ook op dat verweerder, gelet op artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, geen beslissing tot beëindiging van het verblijf kan nemen indien bijzonder schrijnende situaties de voorzetting van het verblijf rechtvaardigen, er voldoende bestaansmiddelen zijn en een ziektekostenverzekering kan worden voorgelegd.

De uiteenzetting van verzoeker dat hij met zijn vader naar België is gekomen in het kader van een gezinshereniging en dat het niet zijn schuld is dat de relatie van zijn vader en zijn stiefmoeder niet lang heeft standgehouden geeft geen aanleiding tot het besluit dat verweerder onterecht oordeelde dat hij zich niet in een schrijnende situatie bevindt. Ook het gegeven dat verzoeker van zichzelf vindt dat hij zich heeft geïntegreerd en dat hij zijn kansen op een tewerkstelling heeft verhoogd door te studeren, de mededeling dat zijn stiefmoeder hem niet in haar woning wou opnemen en de toelichting dat de bestreden beslissing niet onmiddellijk nadat verzoeker niet meer bij zijn stiefmoeder woonde werd genomen leidt niet tot een dergelijk besluit.

Verzoekers bewering dat hij zelfvoorzienend is vindt verder geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Deze stukken tonen aan dat verzoeker een beroep dient te doen op steunverlening door het OCMW.

Er wordt in voorliggende zaak niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker zich bevindt in een situatie zoals bedoeld in 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling vormt dan ook geen belemmering om in casu toepassing te maken van de mogelijkheid die is voorzien in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.2. De Raad dient er verder op te wijzen dat het niet ter discussie staat dat verzoeker geen gezinsleven heeft met zijn in België verblijvende stiefmoeder. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in verzoekers recht op een gezinsleven met zijn stiefmoeder. Verzoeker wist of behoorde ook te weten dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten om, samen met zijn vader en zussen, een gezin te kunnen vormen met zijn stiefmoeder en verweerder dit recht op verblijf kon beëindigen indien er geen gezamenlijke vestiging was met de persoon die hij in België wenste te vervoegen. Verder dient te worden herhaald dat verweerder ook het verblijf in het Rijk van verzoekers vader en van zijn zussen heeft beëindigd en dat hij heeft vastgesteld dat er geen belemmeringen lijken te zijn om het gezinsleven met deze personen, zoals voorheen, verder te zetten in het land van herkomst. Er moet ook worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat enig aspect van zijn privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. In deze omstandigheden kan geen schending van voormeld verdragsartikel worden vastgesteld.

3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag kan het volstaan op te merken dat verzoeker twintig jaar oud is en dat dit verdrag dus niet op hem van toepassing is. Artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt immers dat voor de toepassing van dit

Verdrag onder een kind wordt verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt.

De verwijzing van verzoeker naar zijn minderjarige zussen is niet dienstig, aangezien de bestreden beslissing geen betrekking heeft op deze verwanten.

3.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt verweerder de verplichting op om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De bestreden beslissing is evenwel geen verwijderingsbeslissing, zodat voormelde verplichting in casu niet speelt. Verzoeker houdt bijgevolg onterecht voor dat verweerder de onderzoeksplicht die is vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.2.5. De bestreden beslissing is op basis van een wetsebepaling en met een duidelijke redengeving genomen, zodat niet kan worden besloten dat verweerder willekeurig optrad.

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verweerder heeft verzoeker op de hoogte gesteld van het feit dat hij overwoog om diens recht op verblijf te beëindigen en heeft hem de kans geboden om toelichtingen en stukken over te maken die hem er zouden kunnen van weerhouden om een dergelijke beslissing te nemen. Het feit dat dit enige tijd in beslag nam en verzoeker hierdoor, toen de bestreden beslissing werd genomen, reeds een paar maanden niet meer met zijn stiefmoeder samenwoonde houdt niet in dat onzorgvuldig werd opgetreden. Verweerder heeft alle nuttige inlichtingen die verzoeker overmaakte ook betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.7. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn, dat toezeggingen of beloften die hem door verweerder werden gedaan niet werden gerespecteerd of dat gewekte rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Tot een schending van het vertrouwensbeginsel kan derhalve niet worden besloten.

3.2.8. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Door onterecht voor te houden dat de elementen die hij aanvoerde om zijn integratie aan te tonen amper in overweging werden genomen en verweerders appreciatie van de voorgelegde stukken te bekritisieren, toont verzoeker geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

3.2.9. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan geen schending van het beginsel van fair play worden vastgesteld.

3.2.10. De toelichting van verzoeker laat evenmin toe de schending van enig ander niet nader omschreven algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid inzake de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK